

Hypnoottista, jotain unenomaista on tuossa lumihitaleiden tanssissa. Ajovalojen raivatessa tietään pimeyteen, halkoessaan maisemaa, minä mietin. Kovin on lohduton ja karu tämä Pohjola, silti jokin minut tänne saa aina palaamaan. Veri se ei ole. Isä nukkui pois jo vuosia sitten, enkä äitiä koskaan tuntenut. Kyllä minä isää kertomaan pyysin, mutta maahan routiiseen uskoi sen tiedon. Ei omalle pojalleen. Viina vei miehen, mitään en sille mahtanut. Miten sitä autat miestä joka ei edes pelastusta halua. Helpompi on surut hukuttaa kuin suunsa avata, mitä se puhuminen edes hyödyttää? Sanoja mitättömiä. Mittana miehen on tekojensa summa. Paljon ei tehnyt, mutta oman henkensä riisti. Pelkuri sanon minä. Mitäpä miestä huonoa suremaan, on minulla sinut. Sääli vain, parempi oli se elämä minkä sinulle olin kuvitellut. Ei minulla ole paljoa antaa, ei maita mantuja saati mammonaa, mutta se mitä antaa voin on edes rehellistä, aitoa. Ei minusta vain ollut lukemaan. Ei päätä, ei älyä mutta vahvat kädet. Niiden arvon minä tunnen. Tien päässä kajastaa valo. Komia on pirtti, kelohonkaa puolen syltä paksua. Ei olisi varaa minulla tuollaiseen, mutta ehken päiväksi taikka kahdeksi. Vannoa voisin vaikka, jotain erilaista ilmassa on. Hengitys tarttuu turpajouhiin, kuuraan peittää kasvot, ja oudolla tavalla kipristää nenänpäästä, mutta eivät ne kantamukset itsestään tietä pirttiin löydä. Siellä sinä istuksit takan ääressä, takan jonka tuli taittunut on hiilokseen, lämmöstä jäljellä enää vain muisto. Hetkeksi sinut syliini suljen. Kovin vain olet vaitonainen, mutta ymmärtäähän sen. Helppoahan sinulla ei ole ollut. Päiviä pitkiä, toinen toistaan raskaampia. Nyt meillä on aikaa kahden. Matkaani ulos koppaan klapiteliseen, vähän koleaa pirtissä on. Väkisin tuota ihailemaan jää, taivasta pilvetöntä. Tässä rappusilla istuksin. Ihmeellistä, se miten taivas täällä tuntuu olevan niin likellä. Sen kaarevuuden jotenkin aistii, helppo on uskoa tarinaan pyöreästä maasta. Aurinkotuuli saa taivaan väreilemään. Väreissä turkoosin, ja purppuran lainehtii taivaankansi. Pientä rasiaa käsissäni pyörittelen, se sisäänsä kätkee sormuksen, tuon kultaisen Kalevalan. Unelmia, toiveita noita. Paljon kietoutuu pieneen sormukseen. Kenties aika on oikea, tänään taikka huomenna. Ahnaasti tarrautuu hiiloksen kytevä lämpö kuivaan puuhun. Lue sinä vain rauhassa, minä katselen leikkiä varjon ja valon pitkin kehosi kaartaa. Siinä ajankuluksi veistelen kiehisen kenties kaksi. Saunankin voisi lämmittää. Tikkua raapiessani muistelen sitä kertaa jolloin viimeksi olimme täällä yhdessä. Siinä on minulle jotain erityistä, tuon samaisen takan äärellä kun toisiimme kietouduimme. Sinä olit minun, minä sinun. Eikä mikään mahti maailmassa meitä pystynyt toisistamme erottamaan. Aikaahan tuosta on kulunut jo useamman vuotta, silti se muisto on mielessäni kirkas, kuin eilinen. Palavan näreen napse havahduttaa minut. Mieleen palaa se sormus, ajatukset pakenevat päästä ja se saa sydämen pamppailemaan. Jännittää niin pirusti. Itselleni lupasin, tänään en pulloon tartu. On vain niin vaikeaa saada sanotuksi ne sanat. Ne sanat joita mielessäni olen tuhansia kertoja pyöritellyt. Jos vain muutaman rohkaisuksi, ei se miestä kaada. Muutaman kanssa se on helpompaa, sanoa ne sanat. Sanat jotka muutoin takertuvat kurkkuun, eikä niitä koskaan sanotuksi saa. Niin se on aina ollut. Joskus tuo saa minut itseäni vihaamaan, heikkoutta. Sitähän tämä on, mutta parempi kuin se toinen vaihtoehto. Totta jos puhutaan, minä vain pidän tästä. Maailma on parempi paikka, pehmeämpi jollakin tapaa. Kaikki vain on helpompaa. "Mitä sinä täällä yksiksesi murjotat? Toista tuntia sitten jo jonnekin hävisit" Sinä kysyt selkäni takaa. En mitään, rakas minulla olisi asiaa.. Kuljetan sinua kädestä, eteen tuon samaisen takan jossa vuosia sitten toisiimme kietouduimme. Minä polvistun eteesi nöyränä kättäsi pidellen, rakas.. Minä rakastan sinua, kaikin tavoin. Olevin ja olemattomin. Sitä minä rakastan kuinka saat minut hymyilemään aivan erityisellä tavalla, tavalla joka ei aina edes näy ulospäin. Ei ellei osaa oikein katsoa. Sinä täydennät minut, ajatukseni päivisin. Uneni öisin. Sinulle minä hengitän, elän. Vain sinulle. Kun sinä samoin tunnet, tuletko? Sinä nostat minut viereesi, siinä istumme vastakkain. En katso

sinua silmiin, katson käsiisi käsillän. Kynsiä lakattuja, niitä jotka tuota sormusta kiertävät. Nostan katseeni, silmiisi suuriin sinisiin. Lasittunut katseesi kertoo ettei voisi olla näin. Kerrot tavanneesi jonkun. Jonkun joka tekee sinut onnelliseksi. Pyydät anteeksi, ja minä tahtoisin uskoa sinua. Uskoa sinun olevan pahoillasi, uskoa ettet tätä minulle tekisi. Uskoa että näillä vuosilla on ollut sinulle merkitystä, toivoa ettet niitä heittäisi pois. Minua joka on antanut sinulle kaikkensa. Itkien sinä nouset ylös, käännät selkäsi minulle. Tunnen sen kasvavan sisälläni, raivon. Sen jota en ole kyennyt voittamaan, kahlitsemaan. Pois työntämään. Kohina täyttää pääni. Tartun hiuksiisi vaaleisiin, pehmeimpiin joihin koskaan olen käteni kietonut. Hapuillen tavoitan kahvan, yksi nopea liike. Terä uppoaa selkääsi. Kuin hidastettuna katson polviesi pettävän, ja minä sallin sinun kaatua. Laskeudun yllesi, kyyneleet silmissäsi kysyvät miksi? Sinä teit tämän minulle, sinä pakotit minut tähän. Sinä olet tähän syyllinen, vain sinä. En minä! Ellen minä voi sinua luonani pitää, omistaa. Ei sitä tule kukaan toinen kokemaan. Veri värjää valkoisen neuleesi punaiseksi. Minä saan omani, aina. Jään siihen makaamaan, kylmän kuoresi viereen kun sinusta elämä on poistunut. Olet vapaa, tavalla ainoalla jonka minä sallin.